

การออกประกาศอนุญาตให้คนต่างด้าวทำงานในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ
ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อโอกาสในการประกอบอาชีพของนักบินที่มีสัญชาติไทย
ถือเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ. ๑๕๒/๒๕๖๘)

แม้มาตรา ๑๔ แห่งพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐ จะได้บัญญัติว่า ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่องที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคง หรือเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะ รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาทำงานในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้ในกรณีใด ๆ ก็ได้ แต่การจะใช้อำนาจตามมาตราดังกล่าวได้ ต้องพิจารณาด้วยความละเอียดรอบคอบ เพื่อไม่ให้กระทบต่อความมั่นคงของชาติ โอกาสในการประกอบอาชีพและวิชาชีพของคนไทย การส่งเสริมภูมิปัญญาและเอกลักษณ์ไทย และความต้องการแรงงานต่างด้าวที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ รวมตลอดทั้งความผูกพันหรือพันธกรณีที่ประเทศไทยมีอยู่ในลักษณะถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติ ทั้งนี้ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชกำหนดเดียวกัน เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การออกประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่อง การอนุญาตให้คนต่างด้าวทำงานในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ สำหรับคนต่างด้าวที่จะเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ประจำหน้าที่นักบินประจำอากาศยาน ด้วยวิธีการเช่าพร้อมผู้ประจำหน้าที่ (Wet Lease) ตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๗ ที่ผ่อนปรนให้นักบินต่างชาติเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในเส้นทางบินภายในประเทศผ่านวิธีการเช่าอากาศยานพร้อมผู้ประจำหน้าที่ (Wet Lease) ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๘ อันเป็นมูลพิพาทในคดีนี้ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาประโยชน์สาธารณะตามที่พระราชกำหนดดังกล่าวบัญญัติไว้ แต่เป็นการรักษาประโยชน์สาธารณะด้านอื่น ทั้งยังจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อโอกาสในการประกอบอาชีพของนักบินที่มีสัญชาติไทย กรณีจึงถือเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอบคุณภาพจาก : Freepik

อ่านแนวปฏิบัติราชการเรื่องนี้
เพิ่มเติมได้ที่

<https://shorturl.asia/o0jZM>